

1

ลัญญาณพร้อมใช้

แสงแดดเจิดจ้า อุณหภูมิที่เพิ่มขึ้น และเหงื่อออกจนรู้สึก
เหนอะหนะไม่ได้ทำให้เจย์เคลื่อนไหวช้าลง เด็กชายกำลังต่อสู้โดยใช้
ศิลปะป้องกันตัวระยะประชิดแบบผสมผสานที่ฟิสต์ วิชาญาณอดีตนาวิก-
โยธินคิดค้นขึ้น แม้เขาจะเพิ่งเริ่มเรียนและฝึกฝนร่างกายอย่างจริงจัง แต่
พัฒนาการนั้นรวดเร็วมากจนฟิสต์เอ่ยปากชม

เจย์เองก็สงสัยว่าทำไมเขาถึงเรียนรู้สิ่งเหล่านี้ได้เร็ว พอถามกิติม
เอเทมมูแห่งผืนดินก็ตอบส่งๆ ว่าเพราะเขาฝึกเวทมนตร์ สิ่งที่เป็น
นามธรรมอย่างเปลวไฟวิชาญาณเขายังสามารถควบคุมได้ นับประสา
อะไรกับร่างกาย ยังไม่นับว่าในเวลาที่เขาฝึกสร้างนาฬิกาชีวิตอยู่ตลอด
การควบคุมร่างกายเลยยิ่งดีมาก

ฟุบ! ฟุบ! ฟุบ!

กำปั้นของเจย์ทะลุลงผ่านหน้าอกของฟิสต์ ตามด้วยหมุนตัวเตะ

ด้วยเท้าซ้ายและขวาอย่างรวดเร็ว แม้ฟิสต์ในร่างวิญญาณจะไม่เจ็บ แต่ก็ถอยไปตั้งหลักแล้วอุทานว่า

“เยี่ยม! การฝึกวันนี้จบแล้ว ยึดกล้ามเนื้อแล้วพักได้”

เจย์ทิ้งมือลงพลางเท้าเอวหอบก่อนเริ่มยึดกล้ามเนื้อด้วยรูปแบบที่ฟิสต์เคยสอน เพราะอากาศร้อนขึ้นทำให้วันนี้เขามีเหงื่อมากกว่าปกติ

“เจย์ น้ำ น้ำ” อัสมิวที่ทอดกระบอกน้ำเดินดิ่งมาหาเด็กชายท่าทางนารักนั้นทำให้เจย์หลุดยิ้ม

อัสมิวนั้นมีพลังมากก็จริง แต่หลังจากกลับมาจากเม็กซิกโก พ่อกับแม่ของเขาเห็นว่าควรทำให้อัสมิวชินกับการปรากฏตัวในฐานะเด็กชายไปเลย เพื่อให้สะดวกกับหลายๆ อย่าง ดังนั้นแม้จะอยู่ในบ้าน อัสมิวจึงถูกสั่งห้ามใช้พลัง

“ถึงอย่างนั้นอัสมิวก็น่าจะมีแรงมากกว่าเด็กที่มีรูปร่างพอๆ กันอยู่ดี”

“ขอบใจนะอัสมิว” เจย์รับกระบอกน้ำมาดื่ม

“เจย์ฝึกเสร็จแล้วไปกินข้าวกัน วันนี้ของหวานเป็นน้ำแข็งไสนะ ข้าช่วยมารักทำด้วย อร่อยมาก”

เจย์หัวเราะในลำคอ แม้จะถูกห้ามใช้พลัง แต่วิธีการพูดก็ยังเหมือนเดิม

“น้ำแข็งไสเหรอ ฟังดูดีนะ”

“อ้อ อร่อยมากๆ ข้าชิมไปสามสี่ถ้วยแล้ว”

ฟิสต์ถึงกับหัวเราะเสียงดัง ขณะที่เจย์ก็ยิ้มกว้าง ตั้งแต่เริ่มเลี้ยงอัสมิว เจย์ก็ค้นพบว่าปีศาจแห่งเถาถ่านนั้นเป็นปีศาจที่กินล้างผลาญมาก ยิ่งอัสมิวเป็นปีศาจเด็ก ทุกๆ ชั่วโมงก็จะหิวขึ้นมา ร้อนถึงแม่ของเขาที่ต้องทำอาหารใส่จานแล้ววางไว้บนโต๊ะเสมอ

“กินไปขนาดนั้นก็ยังกินกับฉันอีกเหรอ”

“ไม่เยอะๆ ข้างนอกแล้วไงว่าแค้ชิม”

“โอเคๆ แค้ชิมเนอะ” เจย์ตอบพลางยี้ดกล้ามเนื้อต่อ เมื่อเสร็จฟิสต์ก็บอกลาแล้วหายตัวไป ขณะที่เจย์บิดตัวไปมาแล้วเดินเข้าบ้าน
ฟิว!

สายลมอ่อนพัดผ่านด้านหลังเด็กชาย เขาจึงหันไปมองแล้วคลี่ยิ้มเมื่อเห็นดวงวิญญาณที่ผ่านทางมา แน่นอนว่าวิญญาณเหล่านั้นก็ยิ้มทักทายเจย์

สองสัปดาห์ก่อนตอนที่เขาแลกเปลี่ยนเปลวไฟกับวิญญาณนับหมื่นดวง วิญญาณเหล่านั้นก็ได้เอ่ยคำสัตย์สาบานว่าจะคุ้มครองเขา เขารู้สึกขอบคุณ และคิดว่าต่อไปเวลาไปเที่ยวแถบเม็กซิโกก็คงจะมีคนช่วยนำเที่ยวแน่ แต่แล้วสิ่งที่เกิดหลังจากเขากลับมายังโคมาเลียนั้นก็ทำให้เขาประหลาดใจมาก

ว่ากันว่า มนุษย์ทั้งโลกเป็นพี่น้องกัน เพียงแต่จำไม่ได้ว่าเกี่ยวเนื่องกันทางไหนเท่านั้นเอง แต่เหล่าดวงวิญญาณไม่มีข้อจำกัดนี้ พวกเขาต่างมีพี่น้องและจดจำความเกี่ยวเนื่องได้ ดังนั้นในเวลานี้ไม่ว่าเจย์จะไปที่ไหนก็มักจะมีวิญญาณปรากฏตัวเพื่อแสดงออกว่าพร้อมช่วยเหลือเขาเสมอ

“ออกกำลังกายเสร็จแล้วเหวอเจย์ อาหารเข้าเสร็จพอดี ไปอาบน้ำแล้วค่อยลงมากินข้าวนะ”

“ครับแม่”

“เจย์เร็วๆ นะ ช้านั่งรอ” อัสมิอ่อยขณะปีนขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้ประจำตำแหน่งของตัวเอง ที่นั่นเจย์มองเห็นคาร์เนจและปู่เถานั่งอยู่ก่อนแล้ว

“ได้ รอแป็บหนึ่งนะ”

เจย์รีบเดินขึ้นบันไดกลับไปห้องของตัวเอง เมื่อเขาเปิดประตูก็

เห็นว่ากิติมกำลังนั่งขัดสมาธิหน้านิ้วคิ้วขมวดมองมาทางเขา

“มืออะไรหือกิติม” เจย์ถามพลางเดินไปที่ตู้เสื้อผ้า

“ไม่มีอะไร”

เจย์เลิกคิ้วขึ้น กิติมไม่ใช่เอเทมูที่จะเก็บซ่อนความหงุดหงิดของตัวเองไว้ ช่วงแรกๆ ที่กลับถึงบ้านแล้วพบว่ารอบบ้านของเขามีวิญญาณลาดตระเวนเต็มไปหมด กิติมก็ไล่ตะเพิดทันที สุดท้ายกลุ่มวิญญาณเหล่านั้นก็ถอยร่นไปคุ่มกันอยู่รอบเมืองและส่งตัวแทนมาลาดตระเวนแทน

ตอนแรกเจย์เข้าใจว่ากิติมทำไปเพราะรำคาญ แต่แอนนิมอสนั้นแอบมากระซิบบอกเขาว่า ในเมืองสการ์เล็ตมีฟอมดอาศัยอยู่ไม่น้อย แอมนเป็นเมืองที่มีนักท่องเที่ยวนำเข้ามาไม่ขาด จะอันตรายมาก ถ้าฟอมดเหล่านั้นพบว่ามิวิญญาณมากจะจู่โจมอยู่ที่รอบๆ บ้านเจย์

“งั้นฉันไปอาบน้ำก่อนนะ หลังจากกินอาหารเช้าเสร็จต้องไปโรงเรียน”

กิติมไม่ตอบ เอเทมูแห่งผืนดินยังคงนั่งกอดอกนิ่ง เจย์เองก็ไม่มีเวลาถาม วันนี้เขาต้องไปโรงเรียนกับคุณแม่และไปพบอาจารย์เนะแนวเพื่อวางแผนการเรียนในระดับมหาวิทยาลัย

แม้ว่าเขาจะยังไม่ได้เข้ารับการทดสอบเพื่อจบเกรดสิบสอง แต่ด้วยสถานะเขาที่สอบผ่านเกรดสิบเอ็ดแล้ว อาจารย์เนะแนวที่โรงเรียนก็โทร. มาแจ้งให้แม่พาเขาไปเข้ารับการปรึกษา

เจย์ยังไม่มีความคิดจะเรียนต่อมหาวิทยาลัยตอนนี้ เพราะเขามีเรื่องอีกหลายอย่างที่ต้องทำเกี่ยวกับเวทมนตร์ แต่คุณพ่อก็เห็นด้วยที่เขาควรไปรับคำปรึกษา เพราะเขามีโรคประจำตัว มหาวิทยาลัยที่มีระบบการดูแลผู้ป่วยนั้นมีไม่มาก แอมนมีข้อจำกัดอีกหลายอย่างที่ต้องคำนึงถึง หากไม่เตรียมความพร้อมไว้ก่อนก็จะล่าช้าได้

ตอนแรกคุณพ่อจะไปฟังคำปรึกษากับเขาด้วย ทว่าท่านก็งานยุ่งมาก เพราะตั้งแต่กลับมาถึงท่านก็ต้องทำวิจัยร่วมกับนักวิจัยของสก็อตอย่างหนัก สิ่งที่เขาพบที่เซโนเตซุยตุนเป็นประโยชน์อย่างมากทั้งในแง่ของการวิจัยของฮอปกินส์ และในแง่แผนการของสก็อต ดังนั้นคุณพ่อจึงไม่ลังเลที่จะผลักดันการพัฒนางานวิจัยนี้อย่างเร่งด่วน ถึงขนาดที่ว่าหากไม่มีข้อผิดพลาด บางทีพวกเขาอาจจะปลดหนี้ได้ภายในปีนี้

เพราะงานยุ่งขนาดนั้นทำให้สองสัปดาห์ที่ผ่านมา โจนธานกลับมาบ้านเพียงสองครั้งเท่านั้น ที่เหลือเขาหายไปอยู่ในห้องวิจัยลับของสก็อตที่เจย์ก็ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน ซึ่งดีแล้วที่เป็นอย่างนั้น เพราะเมื่อไรที่พ่อของเขาขอให้หนี้ทั้งหมด ห้องวิจัยนั้นก็จะถูกทำลายและหายไปตลอดกาล

“เจย์” เสียงเรียกที่อยู่ๆ ก็ดังขึ้นทำให้เจย์ที่กำลังเช็ดตัวสะดุ้งแล้วใช้ผ้าเช็ดตัวห่อตัวพลางหันไปมองแอนนิมอส

“อยู่ๆ ก็เรียก ตกใจหมด”

แอนนิมอสคลี่ยิ้มแล้วเอ่ยว่า “ข้านี้กว่าเจ้าชินกับการมีอยู่ของพวกวิญญานแล้ว”

“ชินนะชิน แต่อยู่ๆ โผล่มาก็ตกใจได้เหมือนกัน มีอะไรเหรอ”

“โจยุ่งตลอดอย่างนี้ เจ้าวางแผนจะไปแอสมิคยังไง”

“ฉันก็กำลังคิดอยู่ แม่บอกว่าพ่อจะกลับมาพำนักนี้ ฉันก็ว่าจะเอาเรื่องนี้ไปปรึกษาพ่อ”

แอนนิมอสพยักหน้า “รีบปรึกษา เพราะถ้าหากเจ้ากับมารีก็ต้องไปที่นั่นแค่สองคนก็ต้องระมัดระวังมากขึ้น”

“ได้”

เมื่อเอเทมมูสาวเพียงหนึ่งเดียวจางหายไป เจย์ก็เช็ดตัวต่อแล้วแต่งตัวก่อนจะเดินออกจากห้องน้ำเพื่อนำผ้าเช็ดตัวไปตากที่ราว ซึ่งพอ

เป็นฤดูร้อนคุณแม่จึงนำออกไปตั้งไว้ที่ระเบียงชั้นสอง

เจย์เดินกลับเข้ามาในห้องอีกครั้ง กิติมก็ยั้งนั่งหน้ามูเหมื่อนเดิม
เด็กชายเลยต้องถามอีกครั้งว่า

“ตกลงมีอะไร ทำไมทำหน้าเครียดจัง”

กิติมเลื่อนตาขึ้นสบตาเจย์แล้วเอ่ยว่า

‘เจ้าอาจจะได้ไปคนอสซอสอีกครั้ง’

“คนอสซอส? หมายถึงเราต้องเผาแผนที่แห่งการถือกำเนิดอีกครั้ง
หรือ”

‘ไม่ คราวนี้มันมีแผนที่หนึ่งที่ถึงเวลาต้องเปิด’

“แผนที่แห่งการถือกำเนิด? เรามีเหลืออีกหกอันใช่ไหม ที่ได้จาก
ท่านเทพีบาสเตตอันหนึ่ง กับอีกห้าอันที่ได้จากงานประมูล มันมีอันที่ถึง
เวลาเข้าได้แล้วหรือ”

‘มี ข้ารู้สึกได้ถึงสัญญาณพร้อมใช้ของแผนที่’

“อันไหน”

‘อันที่ได้จากบาสเตต’

เจย์นิ่งไป ตอนที่พวกเขาได้แผนที่แห่งการถือกำเนิดอันนั้นมา เจย์
ก็สงสัยเหมือนกันว่าทำไมเทพองค์นั้นถึงมอบให้เขา แต่เขาก็ไม่ได้คิดต่อ
เพราะหลังจากนั้นมีเรื่องให้ต้องคิดมากมาย แถมสุดท้ายแผนที่ที่พวกเขา
เลือกใช้ก็เป็นแผนที่ที่ได้มาจากบ่อสมบัติของบาติยาห์ เด็กชายเลยไม่ได้
นึกถึงมันอีก

“แล้วมันจะพร้อมเมื่อไร”

‘ยังไม่สามารถบอกได้ แต่ใกล้มากแล้ว ดังนั้นเจ้าควรเอาออกมา
ให้ซีโรตรวจสอบ’

เจย์พยักหน้า “ได้สิ”

เจย์เดินไปยังกระเปาะสายฟ้าที่ใช้เก็บสมบัติทั้งหมดของบาติยาห์ กิติมเร่งฟังตัวมานั่งบนไหล่ของเจย์ จากนั้นเด็กชายก็ทาบบมือลงไปที่สัญลักษณ์เลขหนึ่งบนกระเปาะก่อนจะหายเข้าไปในนั้น เพื่อให้กิติมนำแผนที่แห่งการถือกำเนิดออกมา

“ฉันไปกินข้าวก่อนนะ” เจย์เอ่ยเมื่อกลับออกมาจากกระเปาะสายฟ้าแล้ว

“อืม วันนี้ไปโรงเรียนก็ระวังตัวละ ข้าไม่ได้ไปด้วย”

“ฉันคุ้มครองตัวเองได้น้า”

ฟิ้ว!

กิติมดีดนิ้วชี้ส่งกระสุนพลังพุ่งใส่เจย์ เด็กชายนั้นไม่เพียงไม่หลบ เขายังดีดกระสุนอากาศด้วยท่าทางเดียวกันกลับไปอีกด้วย

บู้ง!

เสียงการปะทะกันเล็กๆ นั้นทำให้เจย์หัวเราะอย่างพอใจแล้วเดินออกมาจากห้อง ขณะที่กิติมแสดงออกด้วยท่าทางไม่พอใจ จนแอนนิมอสปรากฏตัวพลางหัวเราะซ้ำ

“เด็กน้อยโตแล้ว แต่เจ้าไม่ต้องห่วง ยังไงข้าก็ไปกับเขา”

กิติมหวัดสายตามามองแอนนิมอสราวกับต้องการจะบอกว่า เขาไม่ได้ห่วง ทำให้แอนนิมอสยิ่งซ้ำก่อนจะเหลือบไปมองแผนที่แห่งการถือกำเนิดพลางเอ่ยว่า

“ฤดูร้อนกำลังมาเยือน แผนที่แห่งการถือกำเนิดที่พร้อมใช้ในเวลานี้ดูไม่ใช่ทางเลือกดีเลย”

“จริงของเจ้า” ซีโรที่ปรากฏตัวขึ้นเหนือแผนที่นั้นเอ่ย

กิติมเห็นซีโรมาแล้ว เขาก็คลายพลังเพื่อส่งต่อให้พลางตัวดมีจอน เกิดผงสีทองที่ก่อปรเป็นประโยคว่า

‘มันจะพร้อมใช้เมื่อไร’

ซีโรทิ้งตัวลงบนแผนที่ กระแสพลังสีเขียวกระเพื่อมออกจากจุดที่
ปลายเท้าของซีโรแตะแผนที่ แล้วสีหน้าของซีโรก็ยิ่งเคร่งขรึม

“ครีษมายัน”

“แผนที่ธาตุดินในวันเริ่มต้นของฤดูร้อนหรือ ดูเหมือนสถานที่ที่
แผนที่นี้เชื่อมต่อไปจะไม่ใช่นอสซอสเสียแล้ว” แอนนิมอสเอ่ย แต่ซีโรไม่ได้
เอ่ยอะไรออกมา เธอเหม่อลอยแห่งผืนป่าเพียงหายตัวไปพร้อมกับแผนที่แห่ง
การถือกำเนิด แอนนิมอสจึงหันไปสบตากับกิติมแล้วเอ่ยว่า

“นั่นคือเหตุผลที่เจ้าหน้านิ้วคิ้วขมวดงันหรือ”

กิติมไม่ตอบ แอนนิมอสจึงถอนหายใจแล้วเอ่ยก่อนจะหายตัวไป
ว่า

“ไม่ว่าอะไรที่เธออยู่ มันก็เป็นเพียงสิ่งที่ต้องก้าวผ่านเท่านั้น”

กิติมหันตัวแล้วพุ่งไปนั่งที่ขอบหน้าต่างก่อนจะทอดตามองไปยัง
ท้องทะเลที่ไกลออกไป ไม่นานเขาก็สัมผัสได้ถึงมือของใครบางคน
เมื่อเขาหันมาก็พบว่า เป็นวิท

“ใจคงไม่ว่างพาเจ้ไปแอสมิกหรือก การวิจัยของสก็อตอยู่ในช่วง
สุดท้ายแล้ว”

กิติมยกมือขึ้นกอดอก วิทเลยพูดต่อว่า

“แล้วจะให้มาร์กี้ไปกับเจ้แค่สองคนก็ไม่ปลอดภัย อยากให้ฉัน
ช่วยแนะนำใครให้ไหมล่ะ”

วู้ง!

ผงสีทองฟุ้งกระจายก่อนจะรวมตัวกันเป็นตัวอักษรใหม่

‘ไม่จำเป็น’

“อ้อ ฉันลืมไป เจ้มีวิญญาณของครีษคัมกันหลายพันดวงนี่นะ”

วิทย์ยังคงเอ่ยด้วยน้ำเสียงอารมณ์ดี

กิตติมถึงตาใส่วิท วิทนั้นดูจะพอใจอย่างมากที่เจย์แลกเปลี่ยน
เปลวไฟกับดวงวิญญาณนับหมื่นที่บ้ายาโดลิด ทั้งที่หากเป็นเนโครแมนซี
คนอื่น สิ่งที่เจย์ทำนั้นถือเป็นความเสี่ยงระดับหนึ่งเลย

“รู้เรื่องที่มีการค้นพบกะโหลกแก้วแล้วใช่ไหม”

กิตติมพยักหน้า

“ฉันบอกซาฮาแล้ว แต่ดูเหมือนซาฮาจะไม่สนใจประมวลมัน ฉัน
เลยมาแจ้งข่าวทางนายด้วย เผื่อนายจะไม่พลาด นายรู้ดีที่ว่ามันเอาไป
ใช้ทำอะไรได้”

ฝุ่นสีทองที่ลอยอยู่รอบตัวกิตติมเปลี่ยนรูปทรงอีกครั้งเป็นคำตอบว่า
“เจ้ารู้แล้วสินะว่าเจย์ค้นหาสารตั้งต้นในการทำทรายแห่งชีวิตตัวที่
สองเจอแล้ว”

มุมปากของวิทย์ขึ้น “เสียงหัวเราะ เขาเป็นเด็กที่น่าสนใจมาก
จริงๆ สองสัปดาห์ที่ผ่านมาฉันหาไม่ใช่นายคอยดูตักเก็บทรายแห่งชีวิตของเขา
เขา คาดว่าพ่อมดที่อยู่ในเมืองนี้คงรับรู้ได้ว่ามีกลาสโซลตัวน้อยผุดขึ้น
กลางเมือง”

‘เฮอะ!’ กิตติมแค้นเสียง

“แต่มันก็ยังเป็นทรายที่ไม่เสถียร เจย์จำเป็นต้องเรียนโฮโนรุซุสและ
กัลดราบกเพื่อย่นระยะเวลาในการสำเร็จศาสตร์อะบลามีลิน คิดไว้แล้ว
หรือยังว่าจะให้ใครสอน”

‘มีคนสอนเขาก็แล้วกัน’

วิทย์มองคำตอบที่ปรากฏในรูปแบบของอักษรทรายพลางพยักหน้า

“ฉันลืมนึกไปว่าพวกนายมีคาร์เนจ โฮโนรุซุสเลยไม่มีปัญหา แต่คน
สอนกัลดราบก...มองหาไว้ตั้งแต่เนิ่นๆ กิตินะ” วิทย์เอ่ยจบก็ไม่รอให้กิติม

ตอบ ชายหนุ่มผมขาวหายตัวไป ทิ้งให้กิติมที่มีสีหน้าเคร่งขรึมอยู่แล้ว
แสดงสีหน้ายุ่งยากมากขึ้น

‘อาจารย์สอนศาสตร์เวทมนตร์นี่ก็อยากจะหาแล้วมันหาได้ง่าย
หรือไง’ กิติมบ่นกับตัวเอง

ถึงอย่างนั้นเอเทมมูแห่งผืนดินก็ตั้งใจคิดเรื่องนี้อย่างจริงจังมากขึ้น
ไม่นานเขาก็เห็นเจย์และมาร์กาเรตเดินออกจากบ้านไป แม้คนทั่วไปจะ
เห็นเพียงสองแม่ลูกที่เดินไปตามถนน แต่สายตาของกิติมเห็นว่าคนที่ตาม
สองแม่ลูกไปนอกจากแอนนิมอสแล้วยังมีนักพรตเผ่าเถาจึงหง

‘เถาจึงหง’ กิติมเอ่ยชื่อของอีกฝ่าย ทันใดนั้นดวงตาของกิติมก็
เปล่งประกายขึ้นก่อนที่ร่างเล็กของเอเทมมูแห่งผืนดินจะหายวับไป

กริ่ง!

เสียงโทรศัพท์ในห้องทำงานของอาร์คดังขึ้น ชายหนุ่มที่กำลังอ่าน
เอกสารเกี่ยวกับแผนงานของไลต์ก็อดเฟสตีวัลก็เงยหน้าขึ้นแล้วเอื้อมไป
รับโทรศัพท์ แต่สายตายังคงไล่ไปตามรายงานงบประมาณที่ต้องใช้

“อาร์ค นี่ฉันนะ”

“อืม แม่ทว่ายังไง ที่นอร์ทวู้ดมีปัญหาอะไรเหรอ”

“แมรี คอลย่า จะไปงานประมูล”

“อะไรนะ” อาร์คทวนเสียงสูงแล้วเงยหน้าจากกระดาษเอกสาร
ทันที

“ผู้วิเศษแห่งผืนป่า แมรี คอลย่า จะเข้าร่วมการประมูลในตลาดมืด
ที่แอสเมิก เพราะเธอต้องการของบางอย่างในงานประมูลนั้น”

“ของ? นายรู้ไหมว่าอะไร”

“เห็นว่าเป็นต้นกล้าของไม้หลายชนิดที่เธออยากให้เอามาปลูกไว้

“ในนอร์ทวู้ด”

“ปลูกที่ปานนอร์ทวู้ด ถ้าอย่างนั้นงบประมาณที่ใช้...”

“ของแคว้นคาร์ซู”

อาร์คฆมวดคิ้ว แคว้นคาร์ซูเป็นแคว้นปกครองพิเศษของโคมาเลีย มีเมืองนอร์ทวู้ดเป็นเมืองศูนย์กลาง ไม่แปลกที่งบประมาณมีมาก แต่นี้เป็นครั้งแรกที่มีการอนุมัติงบประมาณซื้อต้นกล้าต้นไม้จากตลาดมืด

“นายรู้ไหมว่ามันเป็นต้นกล้าของต้นไม้อะไร”

“ฉันไม่รู้ทั้งหมด แต่ที่แน่ๆ มีไม้ที่จำเป็นในการสกัดน้ำมันศักดิ์สิทธิ์ อยู่ด้วยแน่นอน”

“เข้าใจละ แล้วทำไมทางนั้นอยากให้ฉันประสานงานขอบัตรเชิญ เข้างานประมุขลั่นเหรอ”

“ใช่ และเตรียมการคุ้มกัน นายก็รู้นี่ ไม่ว่า แมรี คอลยา ปรากู ตัวขึ้นที่ไหน ก็จะมีควมวุ่นวายที่นั่น ยังไม่นับว่างานประมุขลั่นมีช่วง เดียวกับไลต์ก็อดเฟสตีวัลด้วย”

แววตาอาร์คแสดงออกถึงความยุ่งยากใจทันที เพราะแค่การจัด งานไลต์ก็อดเฟสตีวัลก็วุ่นวายมากอยู่แล้ว นี่ยังต้องป้องกันการจลาจล ขนาดย่อมอีก

‘แต่จะทำได้ มันเลียงไม่ได้’

“เอาเถอะ นายจะเป็นหัวหน้าทีมที่พาท่านแมรีมาหรือเปล่า”

“ใช่ เลยต้องประสานงานบอกทางนายไว้ก่อน ว่าแต่ ฉันจำได้ว่า ฉันให้นายตรวจสอบน้ำขุ่นที่ได้จากเซโนเต ตกลงมันมีอะไรไหม”

อาร์คกะพริบตา ตอนแรกเขาคิดจะดึงขวดน้ำนั้นออกมาเฉยๆ แต่ พอลึกว่าขวดนี้เป็นสิ่งที่แมทริวเก็บตัวอย่าง หากผลตรวจมันหายไปคน สัญชาติญาณดื้ออย่างแมทริวต้องสงสัยแน่ เขาเลยสับเปลี่ยนมันด้วย

ตัวเอง

“ออกมาแล้ว เป็นสารละลายสปีริตที่ถูกเจือจางและปนเปื้อน ไม่มีอะไรผิดปกตินะ”

“อืม ก็ดีแล้ว งั้นแค่นี้”

“แล้วเจอกันที่แอสมิก”

แมทธิวรับคำแล้ววางสายไป ขณะที่อาร์คนั่งนิ่งเพื่อใคร่ครวญบางอย่างก่อนจะก้มหน้าทำงานต่อ ไม่นานก็มีผู้ได้บังคับบัญชาของเขาเข้ามาเรียกไปประชุม

2

พิน บุตุ้

การพูดคุยเกี่ยวกับการเรียนต่อของเจย์ไม่มีปัญหาอะไรมาก เนื่องจากผลการเรียนของเขาดีมากตลอด แต่เพื่อที่จะไม่ทำให้ตัวเองเด่นเกินไป คุณแม่ของเขาจึงปรับคะแนนและผลการเรียนของเขาให้อยู่ในระดับธรรมดา ไม่อย่างนั้นด้วยผลการสอบดีเด่นและอายุเพียงสิบสองปีของเจย์ คาดว่าจะมีหลายมหาวิทยาลัยส่งจดหมายเชิญมา

เจย์ไม่ได้ติดใจว่าคะแนนสอบของเขาแต่ละครั้งถูกปรับให้ลดลง เพราะเขาก็ไม่ต้องการเป็นจุดเด่นและยังไม่อยากเรียนมหาวิทยาลัยตอนนี้ ความตั้งใจของเขาคือการเข้ามหาวิทยาลัยตามเกณฑ์ เพื่อจะใช้หกปีก่อนอายุสิบแปดทำอะไรหลายๆ อย่างตามที่เขาสัญญากับกิติมเอาไว้

‘ถ้าไม่เพราะอยากมีเวลาว่าง ใครจะยอมเรียนหนักเพื่อให้สอบจบการศึกษาก่อน’ เจย์คิดขณะมองครูแนะแนวพยายามโน้มน้าวคุณแม่ของเขาอนุญาตให้เจย์สอบวัดประเมินผลเกรดสิบสอง แต่มารการตอบปฏิเสธ

อย่างนุ่มนวลตลอด ในท้ายที่สุดการให้คำปรึกษาก็จบลง แล้วสองแม่ลูกก็เดินออกมา

“สก็อต”

เสียงเรียกของใครบางคนทำให้เจย์ที่ขอแยกตัวจากผู้เป็นแม่มาเข้าห้องน้ำหันไปมอง

“เกรก” เจย์เรียกเด็กชายที่ไม่เห็นมาหลายเดือน ลูกชายเจ้าของร้านไอศกรีมดูสูงขึ้นและผอมลง แต่ท่าทางของความเป็นนักเลงไม่ได้ลดน้อยลงเลย

เพราะช่วงหลังเจย์มีเรื่องให้ทำมากเกินไป เขาเลยเลิกใส่ใจคนตรงหน้า แต่ก็พอจะได้ยินเวลาที่วิ่งผ่านร้านไอศกรีมว่าช่วงปีที่ผ่านมากเกรกเข้าร่วมชมรมฟุตบอลของโรงเรียน แถมทำผลงานได้ดี จนได้รับจดหมายเชิญจากโรงเรียนพิทเคอกลี โรงเรียนชั้นนำของโคมาเลียที่ตั้งอยู่ที่เมืองหลวงให้เข้าเรียนในเกรดเจ็ดเป็นต้นไปด้วยโควตานักกีฬา

หากมองตามอายุของพวกเขา เกรกกับเขาก็เรียนอยู่เกรดหกเท่านั้น การเปลี่ยนโรงเรียนเป็นเรื่องปกติ หากเด็กได้รับโอกาสที่ดีกว่า แต่นั่นก็หมายความว่าเกรกจะกว้างมากกว่าเดิม

“ได้ข่าวว่านายสอบผ่านเกรดสิบเอ็ดแล้ว”

ท่าทางที่ดูสงบและน้ำเสียงที่ไม่คุกคามเหมือนเดิมทำให้เจย์เล็กน้อย แม้ครั้งสุดท้ายที่เจอกันเกรกจะด่าเขาว่าเป็นปีศาจ แต่ก็ไม่น่าจะส่งผลให้เด็กชายตรงหน้าสุภาพกับเขาขนาดนี้

“ใช่”

“อยากร่างมากไปละ ก็แค่เรียนเก่งเท่านั้น”

เจย์อยากจะเหลือกตามองบน เพ็งชมในใจว่าอีกฝ่ายดูเป็นผู้เป็นคนขึ้น ตอนนั้นก็มาพูดกับเขาอีกแล้ว

“อืม ฉันไปนะ”

“เดี๋ยว”

เจย์หันกลับมามองคนที่รั้งเขาไว้

“บอกเคล็ดลับการทำแบบนี้มา”

“แบบนี้?” เจย์ทวนอย่างไม่เข้าใจ

“ก็ใช้วิธีที่ทำให้กำแพงโรงเรียนเป็นรอยแล้วก็วิธีที่นายลอบทำร้ายฉันครั้งก่อน”

“อ้อ ทำไม นายจะเอาไปทำร้ายใครเหอะ”

“นายไม่รู้หรือ ปีก่อนฉันต้องไปเรียนที่พิทเดอกิล เด็กในเมืองหลวงเป็นยังไง นายคงไม่รู้ ใช้วิธีนั้นของนายน่าจะต่อกรกับพวกนั้นได้ เพราะฉันสอนฉันซะ”

ดวงตาของเจย์ทอประกายนึกรสขุ “ครั้งก่อนไม่ใช่ นายคิดว่าฉันเป็นปีศาจหรือหรือ แถมยังเอาไม้กางเขนมาขับไล่ฉันด้วย ที่นี้จะมาให้ฉันสอน”

หน้าของเกรกแดงขึ้นด้วยความอับอาย แต่ความหน้าด้านของเด็กชายตรงหน้ามีมากกว่า นี่แหละนะ เขาถึงว่าคนที่รั้งแค้นคนอื่นมากๆ จะกลัวการถูกรังแกกลับ เจย์ไม่รู้หรือว่าเด็กในเมืองหลวงพิทเดอกิลเป็นอย่างไร แต่เขายังเชื่อว่าหากไม่ทำตัวโดดเด่น หรือไปเหยียบเท้าใครมากก็ไม่โดนหาเรื่อง

“อย่าพูดมาก ถ้าแกไม่อย่างมีเรื่องกับฉันก็สอนฉันซะ”

เจย์หัวเราะในลำคออย่างพอใจที่อีกฝ่ายเปลี่ยนสรวพนามกลับมาใช้ถ้อยคำที่คุ้นปากแล้ว บางทีเจย์ก็สงสัยเหมือนกันว่าเมื่อก่อนทำไมเขาถึงได้กลัวเกรกและยอมทำการบ้านแทนอีกฝ่ายตั้งหลายครั้ง

“อันที่จริงก็ไม่ได้กลัวเกรก แต่กลัวทำให้คุณพ่อคุณแม่ไม่สบายใจ

มากกว่า’

“นายไม่ได้อยากเรียนหรือก ไม่สิ ต้องบอกว่านายเรียนไม่ได้หรือ
เกรก”

“ทำไม ฉันแข็งแแกร่งกว่าแกตั้งเยอะ แกเรียนได้ ทำไมฉันจะเรียน
ไม่ได้”

ดวงตาของเจย์แปรเปลี่ยนเป็นคมกล้า แล้วในเสี้ยววินาทีต่อมา
เขาก็พุ่งเข้าหาเกรกพร้อมกับปล่อยหมัด

ฟุบ!

กำปั้นของเขาหยุดอยู่ตรงจมูกของเด็กชายที่สูงกว่าเขา แต่ไอพลัง
วิญญาณกระแทกหน้าเกรกเข้าอย่างจัง แม้จะเป็นแรงที่เจย์ควบคุมให้
ไม่หนักมาก แต่น้ำของเกรกก็ยังสะบัดหายไปจนร่างสูงเกือบจะล้มตึง
แต่มือของเจย์ไวกว่า เขาดึงข้อศอกของเกรกเอาไว้ให้กลับมายืนตรงพลง
เอ่ยว่า

“วิชานี้ไม่ได้ใช้แค่ความแข็งแกร่ง ถ้านายอยากเรียนศิลปะป้องกัน
ตัวเพื่อเตรียมตัวก่อนไปพิพเดอกิล นายก็ไปลงเรียนกับอาจารย์คนอื่น แต่
อย่ามายุ่งกับฉัน ไม่อย่างนั้นครั้งหน้าที่ฉันลงมือจะไม่ใช่แค่การชกลม
แน่ๆ” เจย์พูดเสียงเบาพลงปล่อยไอวิญญาณเพื่อข่มขู่

เกรกตัวสั่นราวกับถูกน้ำเย็นสาด เจย์เห็นอีกฝ่ายมองเขาด้วย
สายตาหวาดกลัว เด็กชายก็หันตัวก่อนเดินออกจากห้องน้ำแล้วตรงไปหา
แม่

“ทำได้สินี” แอนนิมอสเอ่ยขึ้นขณะปรากฏตัวโดยนั่งบนไหล่ของเจย์

“ฟิสต์ย่าเสมอว่า ฉันต้องเด็ดขาดกับคนที่มาหาเรื่อง เพราะนั่นจะ
เป็นการจัดการปัญหาที่ดีที่สุด”

“ถูกต้อง แต่ถ้าเป็นข้า ข้าจะชกจริง”

เจย์เหลือบมองแอนนิมอสอย่างไม่เข้าใจ

เอเทมมูหญิงเพียงคนเดียวในกลุ่มจึงเอ่ยว่า ‘โลกข้างนอกมันโหดร้ายนะเจย์ เพื่อสิ่งที่คุณเขาต้องการแล้ว การฆ่าเป็นเรื่องที่ง่ายกว่าเจรจา ก็ดีมิให้พิสต์มาฝึกฝนร่างกายของเจ้าเพราะโลกภายนอกไม่มีใครยังมีมือคูอย่างเจ้าสองพี่น้องตระกูลสการ์เลตติ จนถึงตอนนี้แม้จะกลัวเจ้ามาก ก็ยังหาทางจับตามองเจ้าอยู่ดี’

เจย์ฟังอย่างนั้นก็มีสีหน้าที่เคร่งขรึม

‘ฉันไม่อยากฆ่าใคร’

‘แต่คนอื่นจะฆ่าเจ้า แม่ตอนนี้เจ้าจะไม่ฆ่าพวกเขา ก็เป็นพวกข้าที่ลงมือฆ่าแทนเพื่อปกป้องเจ้า แล้วมันจะแตกต่างอะไร’

เด็กชายสั่นสะท้านเพราะความจริงที่เขาทำเป็นมองผ่าน ทุกคืนที่เขาเดินทางไปยังดินแดนโบราณต่างๆ กับกิดิม สิ่งที่กิดิมผลักดันให้เขาทำอยู่ตลอดเวลา คือ การฆ่าฟัน เขายืนยันได้ดีเพราะเขารู้ว่าวิญญาณเหล่านั้นไม่มีร่างเนื้อ พวกเขาได้ตายไปแล้วในแง่ของมนุษย์ แต่การฆ่าคนจริงๆ แม้จะเคยคิดว่าหากถึงเวลาที่ต้องปกป้องตัวเอง เขาคงทำได้ แต่เอาเข้าจริง เขาก็สงสัยเหมือนกันว่าเขาจะทำได้จริงๆ หรือ

‘ไม่ช้าก็เร็ว วันนั้นจะมาถึง กิดิมเตรียมพร้อมเจ้า เพราะมันจำเป็น แม้ไม่ได้ต้องการให้เจ้ากลายเป็นนักฆ่าเลือดเย็น แต่อยากให้เจ้าเรียนรู้ว่าเมื่อถึงเวลาที่ต้องฆ่าก็ต้องฆ่าให้เร็วที่สุด ที่สำคัญ ต้องแบกรับความรู้สึกหลังเป็นผู้สังหารและก้าวผ่านความรู้สึกแบบนั้นไปให้ได้’

“เจย์ กลับกันได้แล้วลูก” มาร์กาเรตที่เห็นเจย์เดินเข้ามาหาเอ่ยพลางยื่นมือมาจับมือเด็กชาย

เจย์มองมือของแม่ที่กุมมือของเขาพลางเงยหน้ามองสีหน้าอันแสนอ่อนโยน ชั่วพริบตาหนึ่งเขารู้สึกหวาดกลัว กลัวว่าหากแม่รู้ว่าเขากำลัง

ฝึกฝนเพื่อฆ่าใครสักคน แม่จะยังยิ้มให้เขาอย่างนี้ไหม

‘ฉันกลัว แอนนิมอส’

‘เพราะเกิดในโลกอันสงบสุข เจ้าจึงกลัว แต่โลกที่เจ้าเพิ่งตัดสินใจก้าวเข้าไปมันโหดร้ายเกินกว่าจะเก็บตัวตนที่อ่อนโยนเอาไว้ โอกาสในการมีชีวิตรอดของผู้ที่ครอบครองสิทธิ์ของการเป็นผู้วิเศษมีมากพอๆ กับโอกาสที่เขาจะตาย’

‘แอนนิมอสเคยอยากเป็นผู้วิเศษไหม’

‘ถ้าข้ารู้ว่าเส้นทางนั้นคือเส้นทางที่ถูกต้อง ข้ายอมพยายามที่จะเป็น น่าเสียดาย ข้าไม่มีโชคขนาดที่จะเข้าใจเรื่องนี้ก่อนเลือกทำสิ่งที่หวนคืนไม่ได้’

เจย์ฟังแล้วลอบพยักหน้า เส้นทางการเป็นผู้วิเศษมีเงื่อนไขมากเกินไปเกินกว่าที่คนคนหนึ่งจะพยายามคว้าเอาไว้ได้ การถูกเรียกว่า ‘ผู้โชคดี’ ที่สามารถเดินบนเส้นทางนี้ยอมไม่เกินไป เพียงแต่โชคก็ไม้อาจช่วยได้มากไปกว่าเป็นตัวผ่านทาง ส่วนจะเดินไปถึงจุดหมายหรือไม่ ย่อมเป็นเขาที่ต้องฝ่าฟันด้วยตัวเอง

‘แอนนิมอสฆ่าคนไปเยอะไหมกว่าจะชิน’

‘ข้าไม่ได้ชิน แค่ทำความเข้าใจ เจ้าศึกษาเนโครแมนซีมาขนาดนี้ ย่อมรู้ถึงความตายที่แท้จริงหาใช่การสูญเสียร่างกาย...’

‘อืม’ เด็กชายรับคำ

‘...ถ้าเจ้ามองว่าเจ้าแค่ทำลายภาชนะที่หุ้มวิญญาณ มันก็ง่ายขึ้นหน่อย เพราะสุดท้ายแล้วชีวิตมันไม่ได้สิ้นสุดแค่เพราะสูญเสียร่างกาย และสิ่งที่ทำให้มนุษย์เสียใจและหวาดกลัวความตายไม่ใช่เพราะเขาตาย แต่เป็นเพราะพวกเขาคิดกลัวที่จะสูญเสียสายสัมพันธ์ที่พวกเขาสร้างขึ้น’

‘สายสัมพันธ์หรือ’

‘ความรัก ความรักรวย และสายเลือด สิ่งเหล่านี้หลอมรวมกลายเป็น ‘ความสัมพันธ์’ และสิ่งนี้ต่างหากที่ทำให้คนหวาดกลัวความตาย เพราะมีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่สร้างมันได้’

เจย์เงยขึ้นมองสีหน้าของผู้เป็นแม่ที่กำลังจูงมือเขา แม้ในเวลานี้ เขาจะอายุสิบสองปีแล้ว แต่แม่ก็ยังคงห่วงใยเขาเสมอ เจย์ไม่ได้มีความคิดว่าตัวเองต้องทำตัวเป็นผู้ใหญ่ต่อหน้าพ่อกับแม่ เพราะไม่ว่าเขาจะร้องขอหรือไม่ ในวันหนึ่งเขาต้องโตจนไม่อาจให้แม่จูงมือได้อยู่ดี

‘นั่นสินะ เพราะฉันเองก็ไม่อยากสูญเสียครอบครัวของฉันไปเหมือนกัน’

แอนนิมอสไม่ได้ตอบ และเจย์ก็ไม่ได้ขอให้อีกฝ่ายตอบ เพราะลึกๆ แล้วเจย์รู้ว่าวันที่เขาจะต้องลาจากครอบครัวย่อมมาถึง เพียงแต่ที่เขาไม่รู้ก็คือ การจากลาที่วันนั้นจะเกิดจากสาเหตุใดเท่านั้นเอง

‘เจย์’ เสียงของเถาจึงหงทำให้เจย์หลุดจากภวังค์แล้วหันไปมองนักพรตซึ่งนั่งอยู่บนเมฆด้วยขนาดตัวพอๆ กับแอนนิมอสพลาถถามว่า

‘มีอะไรหรือฮะ’

‘เหมือนจะมีคนตามเรามา’

สัญชาตญาณของเจย์ถูกปลุกขึ้นทันที ตั้งแต่เด็กชายสำเร็จศาสตร์เนโครแมนซี ประสาทสัมผัสของเขาก็เฉียบคมขึ้นมาก ดังนั้นหากเป็นวิญญาณไม่มีทางที่จะเล็ดลอดประสาทสัมผัสของเขาได้ แต่ถ้าเป็นคน เขายังต้องอาศัยการตรวจตราของเหล่าเอเทมมูและนุ่เถาอยู่ ซึ่งในเวลานี้คนที่ตามเขาก็น่าจะเป็นมนุษย์

‘เขาอยู่ตรงไหนครับ’

‘ห่างมาก เหมือนมองมาจากที่สูง เจ้าอย่าเผยแพร่ให้เขารู้’

เจย์พยายามสงบใจแล้วกระชับมือที่มาร์กาเรตกุมอยู่

“เราแวะซูเปอร์มาร์เกตสักหน่อยดีกว่านะจ๊ะ เพราะพรุ่งนี้คุณพ่อกลับมาบ้านจะได้ทำอาหารอร่อยๆ กินกัน”

“ได้ครับ” เจย์รับคำแล้วสองแม่ลูกที่เดินมาถึงหน้าประตูโรงเรียนก็เรียกรถแท็กซี่เพื่อไปยังห้างสรรพสินค้าที่อยู่ใจกลางเมือง เมื่อเข้ามาอยู่ในรถ เจย์จึงหลับตาลงแล้วเปิดดวงตาของจิตวิญญาณเพื่อเชื่อมต่อกับทุกดวงวิญญาณที่เขารู้จักแล้วสอดส่องไปโดยรอบ ก็พบว่าผู้ชายในชุดเครื่องแบบฮอปกินส์คนหนึ่งเคลื่อนตัวอยู่เหนือกลุ่มอาคารในทิศทางเดียวกับรถแท็กซี่

ไอพลักรอบตัวฮอปกินส์คนนั้นโปร่งใสและมีกลิ่นอายคล้ายกับเหล่าเอเทมมุของเขามาก เด็กชายจึงถามแอนนิมอสว่า

‘เขาทำพันธสัญญากับเอเทมมุด้วยหรือเปล่า’

‘ใช่ แต่เป็นเอเทมมุต่างถิ่น’

เจย์ขมวดคิ้ว เด็กชายรับรู้ได้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้มีจิตมุ่งร้าย แต่การที่คนคนนั้นตามติดเขาก็ไม่ใช่เรื่องดีเช่นกัน เด็กชายพยายามคิดว่าคนคนนี้เป็นคนของฝ่ายไหน ซึ่งเขาตัดคนที่เกี่ยวข้องกับพี่น้องสการ์เล็ตออกไป เพราะฝ่ายนั้นคงไม่กล้าที่จะติดตามเขาโดยตรงแน่

‘หรือว่าเป็นฮอปกินส์ที่ติดตามเด็กที่เกิดทุกข์แห่งพงไพรทุกคน’

‘อาจจะใช่’ แอนนิมอสตอบ

เจย์หยุดใช้พลังที่จะติดตามคนคนนั้นทันที หากฮอปกินส์คนนี้ต้องการพิสูจน์ว่าเขาเป็นพอมดหรือไม่เพื่อนำไปแจ้งต่อองค์กรฮอปกินส์ เขาก็อาจตกที่นั่งลำบากได้

‘งั้นก็ปล่อยไปก่อนแล้วกัน’ เด็กชายคิดขณะรับรู้ได้ว่ารถแท็กซี่ชะลอความเร็ว ไม่นานก็หยุด เขากับแม่จึงเดินเข้าห้างสรรพสินค้าแล้ว

ตรงไปยังโซนซูเปอร์มาร์เกต

“เดี๋ยวผมขอไปหยิบขนมสำหรับทุกคนก่อนนะฮะ” เจย์ขออนุญาต เพราะทุกครั้งที่เขามาซูเปอร์มาร์เกต เขาจะต้องซื้อขนมสำหรับสปริตทุกคน โดยเฉพาะตอนนี้มีอีสโมวที่กินเก่งมากๆ อะไรก็กิน ขนมที่เตรียมไว้จึงหมดลงอย่างรวดเร็ว

“ได้จ้ะ แม่จะอยู่ตรงโซนเนื้อสัตว์นะจ๊ะ”

“อย่าลืมซื้อไส้กรอกเลือดด้วยนะครับ”

“ไม่ลืมจ๊ะ”

เจย์ยืมรับแล้วเดินไปหิ้วตะกร้าเพื่อนำไปหยิบของกินที่เพื่อนของเขาชอบ แต่ขณะที่เขาเอื้อมหยิบน้ำอัดลมรสมะนาวใส่ตะกร้า เขาก็รับรู้ได้ว่ามีคนเดินมาหยุดข้างๆ พอเขาหันไปโดยกอดแฟ็กของน้ำอัดลม ผู้ชายคนนั้นก็มองเขาอยู่แล้ว

“เป็นเด็กกินน้ำอัดลมมากไม่คืนะ”

เจย์ยกหน้าขึ้นสบตา ไม่ต้องใช้พลังตรวจสอบ แค่การแต่งกายของผู้ชายคนนี้ก็ทำให้เจย์รู้ได้ในทันทีว่า คนตรงหน้าคือฮอปกินส์ที่ตามติดเขา

“ซื้ออะไรเจ้าหนู”

“คุณแม่บอกว่าไม่ให้บอกชื่อกับคนแปลกหน้าครับ” เจย์ตอบตามตรง แต่เหตุผลหลักจริงๆ ก็คือ ตอนนี้เขาเป็นพอมดแล้ว พอมดจะไม่แนะนำชื่อด้วยปากของตัวเอง นั่นคือกฎข้อแรกที่กิดิมสอน

“ฉลาดเสียด้วย อยากไปกินไอติมด้วยกันไหม”

เจย์กะพริบตา เขาเพิ่งบอกคนคนนี้ไปว่าเขาไม่อยากเสวนากับคนแปลกหน้า แล้วทำไมคนคนนี้ถึงกล้าที่จะชวนเขาไปกินไอศกรีมอีก

“คุณลุงไม่มีเพื่อนไปกินด้วยเหรอครับ”

ผู้ชายคนนั้นหัวเราะพลางใช้มือทำกับข้าวแล้วย่อตัวลงมาจนระดับ
สายตาดูอยู่ในระดับเดียวกับพลางพูดว่า

“ถ้าเป็นเด็กปกติเขาคงไม่ตอบฉันหรอก เด็กส่วนใหญ่จะเดินหนี
ไป แต่นายไม่เป็นเช่นนั้น สมแล้วที่เล่นงานพวกสการ์เล็ดจนตอนนี้ยัง
ไม่กลับเข้าเมือง”

เจย์อึ้งเพราะไม่รู้จะตอบโต้เขาอย่างไร ชายคนนั้นจึงล้วงมือเข้า
กระเป๋าล้วนยื่นนามบัตรให้

“รับไปสิ นายที่ถูกจับไต่ถามขนาดนี้ แม้จะปกปิดพลังได้มิดชิด แต่
หลอกพวกมีประสบการณ์ไม่ได้หรอก คินนี่สิ่งที่ทำให้มาเจอฉันที่หน้าบ้าน
ฉันจะสอนให้นายรู้จักเล่ห์เหลี่ยมของพ่อมด”

เด็กชายมองกระดาษนามบัตรนั้นจึงเห็นตัวอักษรสองบรรทัด

พิท บลูด้า

เจ้าหน้าที่ฮอปกินส์พิเศษ ดูแลหอพิธีการสเติร์นเกต

“นี่ลุง...อ้าว หายไปไหนแล้ว”

“เขาไม่ได้หายไปไหน แต่ไม่ได้อยู่ตรงนี้มาตั้งแต่แรกแล้ว”

“หา นั่นคือร่างวิญญาณของเขาหรือ”

“ไม่ใช่ร่างวิญญาณ แต่เป็นร่างมายา เนโครแมนเซอร์คนนี้มีฝีมือ
ไม่เบา”

“โห แต่มันเหมือนจริงมาก ขนาดฉันยังแยกไม่ออก”

“เพราะเขาใช้พลังของเอเทมูเหมือนกัน มันจึงยากที่จะแยก ต่อ
ไปต้องระวังให้มากกว่านี้”

“อืม แล้วฉันควรออกมาพบเขาไหม” เจย์ถามพลางวางกระป๋องน้ำ
อัดลมใส่ในตะกร้าแล้วเดินต่อไปยังชั้นของนมที่ทำจากถั่วที่มีหลากหลาย
ประเภท ซีโรชอบกินนมที่มาจากพืชมาก วันนั้นเจย์เลือกนมถั่วเหลืองผสม

งาดำ

‘ไปถามกิตติมเถอะ’

‘กิตติมต้องห้ามแน่ๆ’

‘หึๆ ก็ไม่แน่’

เด็กชายไม่ยอมยกเถียง เพราะเขายังมีของต้องซื้ออีกมาก ตะกร้าที่เริ่มหนักขึ้นทำให้เขาต้องแอบให้แอนนิมอสช่วยใช้พลังพุงขณะหิวแล้วเดินไปยังชั้นมาร์ชเมลโลว์ซึ่งเจย์เพิ่งค้นพบว่าโฟรเทียชอบเอามันมาอย่างกินด้วยไฟของเขามาก

เหนือขึ้นไปบนดาตฟ้าของห้างสรรพสินค้า พิท บลูดำ ลืมตาขึ้น พลางคลี๋ม

“เด็กธรรมดาที่ไหนที่เห็นคนหายไปตรงหน้าแล้วยังไม่ตกใจนะ ลาดี้”

“สายเลือดของสก๊อตที่ฝึกเวทมนตร์ย่อมไม่ธรรมดาอยู่แล้ว ข้าไม่สามารถรับรู้ได้เลยว่ามีสปีริตแบบไหนที่คุ้มกันเขาอยู่ แต่ที่แน่ใจคือมีวิญญาณมากกว่าสิบดวงที่เฝ้าระวังและคุ้มกันเขา” ร่างโปร่งใสของเอเทมมูเอ่ยด้วยภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกัน

“โดยที่ไม่ได้เป็นวิญญาณที่เขาทำพันธสัญญานั้นหรือ”

“ใช่ ไม่เพียงแค่นั้น วิญญาณทั้งเมืองสการ์เล็ตดูแปลกไป”

“อันนั้นฉันก็รู้สึก หกเดือนที่แล้วที่เรามาเยือนที่นี่ยังไม่พบวิญญาณต่างชาติเยอะเท่านี้ แต่ตอนนี้กลับมีวิญญาณจากดินแดนอื่นปะปนอยู่มาก”

“ที่สำคัญพวกเขามักวนเวียนอยู่รอบตัวเด็กคนนั้น แม้จะไม่ได้แสดงท่าทีที่ชัดเจน แต่มันจะบังเอิญขนาดนั้นเลยหรือ ที่ไม่ว่าที่ไหนที่เด็กคนนี้ไปก็จะมีวิญญาณหนาแน่นขึ้นเรื่อยๆ” ลาดี้เอ่ยพร้อมกับแพร่กระจาย

กลิ่น ช่มชู้ไม่ให้วิญญาณที่เคลื่อนตัวผ่านไปมาเข้ามาใกล้

“ดูเหมือนพวกเขาจะระแวงเรานะ” พิทเอ่ย

“ข้าไม่เห็นกลัว เพียงแต่อยากรู้เท่านั้นว่าเจ้าหนูนี้ทำให้พวกวิญญาณกลายเป็นพรรคพวกโดยไม่ทำพันธสัญญาได้อย่างไรเท่านั้น”

“ส่วนฉันไม่ได้อยากรู้เรื่องนั้นเลย เพียงแต่กังวลว่าชาวของกรรมวิญญาณชุมนุมที่สการ์เล็ทจะเรียกความสนใจสนใจเต็ร้นเกิดเท่านั้น ดีหน่อยที่ช่วงนี้ใกล้งานไสต์ก็อดเฟสติวัลแล้ว เลยไม่มีคนสนใจเรื่องผิดปกตินี้เท่าไรนัก”

“ก็ไม่น่า...เจ้าดูนั่น”

พิทเลิกคิ้วแล้วหันไปมองตามนิ้วของเอเทมมูของเขาก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อเห็นเมฆดำที่เคลื่อนตัวมาจากทางทะเล แม้ในช่วงเปลี่ยนฤดูกาลมักจะเกิดพายุฝน แต่ด้วยสายตาของเนโครแมนเซอร์ เมฆดำที่กำลังเคลื่อนตัวเข้าใกล้ชายฝั่งเมืองสการ์เล็ทนั้นไม่ใช่เมฆฝนธรรมดา

“มีพอมดขาวที่เก่งมากๆ กำลังตรงมาที่นี่ ทำไมถึงมาที่เมืองที่ห้ามใช้เวทมนตร์อย่างสการ์เล็ทกันนะ” พิทพึมพำ

ลาดีล์ดมือแล้วเอ่ยด้วยเสียงเรียบ “มันแน่นอนอยู่แล้วว่าเพราะที่นี่มีวิญญาณมากเกินไป”

3

ล่าวิญญาณ

ครีน!

เสียงท่อนฟ้าคำรามทำให้เจย์ที่อุ้มถุงเดินตามมาร์กาเรตเงยหน้า ขึ้นมองท่อนฟ้า แล้วพบว่าตอนนี้เหนือเมืองสการ์เล็ตมีแค่ก้อนเมฆสีดำ หากเป็นเมื่อก่อนเด็กชายคงมองว่ามันคือเมฆฝนธรรมดา แต่ตอนนี้เขาสัมผัสได้ถึงไอพลังธรรมชาติเข้มข้นซึ่งผิดปกติ

‘มีพอมดคนไหนใช้เวทมนตร์หรือ แอนนิมอส ไมลีสการ์เล็ตเป็นพื้นที่ห้ามใช้เวทมนตร์นี่’

‘ไม่มีใครใช้เวทมนตร์หรอก ไอพลังที่เจ้ารู้สึกเป็นไอพลังที่ปล่อยออกจากร่างกายของซีเทล’

‘ซีเทลหรือ’

‘ใช่ แกมเขาไม่มาคนเดียว แต่น่าเนโครแมนเซอร์มาด้วย’

เจย์ขมวดคิ้ว แต่ก็ไม่ได้ถามอะไรออกมาอีก เพราะแม่ของเขาหัน

มาเอ่ยว่า

“เราจะต้องรีบเดินหนีหน่อยลูก เพราะฝนใกล้จะตกแล้ว”

“ฮะแม่” เด็กชายรีบก้าวตาม ขณะที่รับรู้ได้ว่าถนนที่เขาเดินกลับ
เข้าบ้านวันนี้ดูเปียกเหงาผิดกับหลายวันที่ผ่านมา

พี่ว!

“ระวังด้วยนะ นายน้อยสก็อต พวกข้าต้องหลบก่อน”

กระแสดมอันแผ่วเบาที่น้ำเสียงอันอ่อนโยนทำให้เจย์แทบจะ
ชะงักฝีเท้า แต่เพราะไม่อยากถูกทิ้งห่างจากผู้เป็นแม่เลยได้แต่จำทำต่อ
เมื่อเขาหันไปทางเสียงที่ทักมา เด็กชายกลับไม่เห็นอะไร

“เกิดอะไรขึ้นแอนนิมอส ทำไมพวกเขาถึงบอกว่าต้องหลบ”

“เจ้าพวกคนอวดเบ่งพวกนี้ส่งพลังออกมา ก็เพราะต้องการจะส่ง
สัญญาณว่าอีกไม่นานพวกมันจะออกไล่ล่าละสิ”

“ล่าอะไร”

“ล่าวิญญาณ”

หัวใจของเจย์หล่นวูบพร้อมๆ กับรับรู้ว่ามีหยดน้ำเม็ดโตตกลงมา
จากท้องฟ้า เสียงเปาะเปาะดังขึ้นอย่างเว้นช่วงก่อนจะถี่ โชคยังดีที่พวก
เจย์อยู่ห่างจากบ้านไม่มาก เมื่อก้าวเข้าตัวบ้านฝนก็ตกลงมาอย่างไม่ขาด
สายแล้ว

วู้ด!

คลื่นความถี่ของเสียงที่ใกล้เคียงกับเสียงหยหวนทำให้เจย์ผงะ
เขารีบนำของไปวางที่โต๊ะกินข้าว พลางร้องบอกมารีกาเรตว่า

“ผมมีเรื่องต้องคุยกับพวกกิดิม ขอขึ้นห้องก่อนนะครับแม่”

“จ๊ะ ลูกไปเถอะ แม่เก็บของเอง”

เจย์ไม่ได้เฝ้าฟังคำพูดของผู้เป็นแม่ เพราะเสียงนั้นตอนแรกดัง

เพียงเสียงเดียว แต่ในเวลาต่อมาก็ดังจากหลายทิศทาง เจย์พุ่งตัวเข้าไปในห้องก็พบว่าเธอเหมมู่อีกสี่ตนกำลังลอยตัวอยู่ตรงหน้าต่างและมองออกไปด้านนอก แม้แต่อัสมิที่หลับอยู่ยังลุกขึ้นมาเกาะกระจกสลับกับเบยมองหน้ากิติม

“เกิดอะไรขึ้น เสียงนั้นคือเสียงอะไร”

ชีโรหันมาสบตาเจย์แล้วเลื่อนตาไปสบตาจารย์เนจและเถาจึงหงที่ปรากฏกายขึ้นข้างเจย์พลางตอบว่า

“เพราะปริมาณวิญญาณในเมืองสการ์เล็ดหนาแน่นกว่าปกติ... ฮอปกินส์เลยส่งหน่วยล่าวิญญาณออกมานะสิ”

“หน่วยล่าวิญญาณคืออะไรชีโร”

“เจ้าเองก็รู้ดีไม่ใช่หรือว่าสิ่งที่ฮอปกินส์ต้องการเสมอคือสปีริต และวิญญาณเป็นสปีริตที่หาง่ายที่สุด ถึงอย่างนั้นในดินแดนโคมาเลียก็มีกฎหมายในการล่าวิญญาณอยู่”

“มีกฎหมายด้วยหรอ ฉันอ่านไม่เห็นเจอเลย...” เจย์นิวหน้า “หรือว่าฉันยังอ่านไม่ถึง”

“วิญญาณก็เหมือนสัตว์ในป่านั่นแหละ มนุษย์อยู่รอดโดยการล่าสัตว์มาเป็นอาหาร วิญญาณก็เหมือนกัน เพียงแต่แฮมป์สันได้ตรากฎหมายเอาไว้ตั้งแต่ตอนก่อตั้งประเทศว่า จะสามารถออกล่าวิญญาณได้ก็ต่อเมื่อมีปริมาณความหนาแน่นของวิญญาณมากกว่าข้อกำหนด นั่นทำให้เกิดการกระจายตัวของวิญญาณ ไม่กระจุกอยู่ในเมืองใดเมืองหนึ่งมากเกินไป”

ยิ่งฟังคำพูดของชีโร เจย์ก็แสดงสีหน้าเป็นกังวลมากขึ้น

“แต่วิญญาณพวกนั้นเขามาเพื่อดูแลฉันนี่ เราจะปล่อยให้เขาได้รับอันตรายได้ยังไง”

กิตติมเหลือบตามาสบาเจย์

“พวกนั้นรันทาที่เองนี่ ไล่ก็ไมไป”

“นายจะบอกว่าพวกเขารู้อยู่แล้วว่าการรวมกลุ่มกันอย่างนี้จะเกิดอันตราย แต่ก็ไมไปจั้นเหรอ”

เอเทมมทุกตนใช้ความเจียบเป็นคำตอบ นั้นทำให้เจย์ยิ่งร้อนรน เขารู้สึกขอบคุณวิญญานเหล่านั้นที่คอยดูแลเขากับครอบครัว แต่ถ้าต้องแลกกับความปลอดภัยของพวกเขา เด็กชายก็ไมเห็นด้วย

“เราจะทำอะไรได้ใหม่ มีทางใหม่ที่จะไล่คนพวกนั้นไป”

“เจ้าผู้ตัวใหม่ว่ากำลังพูดถึงอะไร คนนำทีมมาเป็นซีเทล” เนโรถามเสียงเรียบ

“แล้วพวกเขาเก่งกว่าพวกนายหรือไม”

“ไมสามารถพูดได้ว่าเก่งกว่าหรือไม แต่การลงมือยอมเป็นการแสดงตัวตนของพวกเขา และนั่นก็คือการเปิดเผยตัวตนของเจ้า เจ้าหนูเจ้าแข็งแรงแรงพอที่จะเผชิญหน้ากับองค์กรฮอปกินส์แล้วหรือไม”

เจย์อยากจะพูดว่าเขาแข็งแรงแล้ว ถ้าไมใช่เพราะเขารู้ดีว่าเขาไมได้แข็งแกร่งขนาดที่จะรับมือกับองค์กรที่รวมเอาเนโครแมนเซอร์กว่าค่อนโลกเอาไว้ อาจใช่ที่เขานั้นครอบครองเปลวไฟแห่งเนโคร แต่เขาก็ยังไมได้เรียนรู้การใช้เปลวไฟนั้นในการต่อสู้เลย แถมตอนนี้เขายังมีอัสมิ่วที่ต้องดูแลอีก

“การสำนั้ง่ายกว่าไล่ ถ้าเจ้าบอกว่าจะฆ่าพวกเขา ข้าก็จะช่วย” เนโรส่ายยิ้ม ซึ่งเป็นรอยยิ้มที่ทำให้หัวใจของเจย์สั่นสะท้าน

วู้ด! วู้ด! วู้ด!

ความเจียบของห้องทำให้เจย์ได้ยินเสียงกรีดร้องมากขึ้นและยังมันดังถึงเท่าไร เจย์ก็ยังร้อนรน เด็กชายยกมือขึ้นปิดหูแล้วมองตรงไปยังเหล่า

เอเทมมู โดยเฉพาะเนโรที่เฟื่องมาทางเขาเป็นพิเศษ

ปกติเนโรจะลงมือฆ่าพวกพ่อมดที่ตามแกะรอยเจย์ แต่พักหลังพ่อมดพวกนั้นไม่เข้ามาใกล้ในระยะที่เขากำหนด เขาจึงไม่ฆ่า ส่วนหนึ่งเพราะเจย์ตัวน้อยมักจะแสดงสีหน้าไม่ยากให้เขาทำร้ายใคร และในเมื่อเขาสัญญาแล้วว่า จะทำพันธสัญญากับเด็กน้อยสก็อตคนนี้ เขาย่อมต้องเชื่อฟังคำเรียกร้องของอีกฝ่าย

‘เนโร เจ้าปีบบังคับเจย์เกินไปแล้ว’ ซีโรเลือกที่จะตักเตือนเอเทมมูแห่งผืนน้ำเป็นการส่วนตัว แต่เนโรกลับตอบว่า

‘เขาอายุสิบสองแล้ว อีกไม่นานก็จะสิบสาม เด็กในตระกูลพ่อมดพลังจะตื่นตอนอายุสิบสี่ เด็กพวกนั้นเรียนรู้ที่จะฆ่าคนแทบจะทันทีด้วยซ้ำ แต่เจย์พลังตื่นก่อนพวกเขาตั้งนาน เขายังไม่เข้าใจอีกหรือว่าโลกของพ่อมดมีแต่ต้องแสดงความแข็งแกร่งเท่านั้นจึงสามารถฆ่ขวัญคนที่รบกวนที่ตายได้’

ซีโรเถียงไม่ออกพลาถมองไปยังเด็กน้อยที่กำลังมีสีหน้าบึ้งยาก เด็กคนนี้มีพรสวรรค์ในการเรียนเวทมนตร์มากกว่าเด็กคนอื่น ๆ ที่ซีโรเคยเห็น เขาแตกต่างกับวิทที่มีพรสวรรค์ในการคิดค้น แต่พรสวรรค์ของเจย์คือร่างกายที่เหมือนจะเกิดมาเพื่อเป็นพ่อมด

“ยังไงก็ต้องจัดการพวกเขา จะให้เขาจับวิญญาณทั้งหมดไม่ได้” เจย์เอ่ยพลาถลดมือลง แต่ยังคงกำแน่นแล้วมองจ้องเนโรอย่างตัดสินใจ ตอนแรกเขานึกว่าทุกคนในห้องจะเสนอทางออกอย่างอื่น แต่ไม่มีใครพูดอะไรออกมาเลย เด็กชายเลยต้องตัดสินใจ

“แล้วเจ้าจะทำยังไง” โฟร์เทียถาม

เจย์หันไปมองกิดิมเหมือนต้องการตัวช่วย แต่กิดิมทำเพียงมองและพูดว่า

‘สิ่งที่ควรสอนก็สอนไปหมดแล้ว เจ้าต้องลงสนามจริงสักที’

เจย์อยากจะร้องโอดครวญ แต่ในเวลานี้มีคนร้องโอดครวญเสียงดังกว่าเขา ในจังหวะที่เขามองหาทางออกอยู่นั้น อัสมิวกีร์ร้องขึ้นว่า

“ฆ่าเลยๆ ฆ่าแล้วเอามาทำเป็นฝีมือให้หมด เอามาเป็นลิวลือซ่า”

คำว่า ‘ลิวลือ’ ทำให้เจย์ฉงใจคิดได้

“ได้!”

อัสมิวกีร์คงเพราะไม่คิดว่าเจย์จะเห็นด้วยกับคำพูดของตัวเอง ส่วนดวงตาของกิติมกลับเปล่งประกาย

“เนโร รีบไปกัน” เจย์ไม่มีเวลาอธิบายให้ทุกคนฟัง เขาจึงหันไปหาเนโรที่ออกปากว่าจะช่วยเขา

“ได้ มานั่งนี้แล้วเชื่อมต่อพลังกับข้า” เนโรรับคำเพราะพอจะมองออกว่าเจย์คิดอะไรอยู่

เจย์เดินไปนั่งบนเตียงในท่านั่งสมาธิแล้วหลับตา ในเสี้ยววินาทีที่เขาเชื่อมต่อพลังกับเนโร ดวงตาวิญญูณของเขาก็เบิกกว้างขึ้นแล้วทัศนียภาพในสมองของเขาก็กลายเป็นภาพมุมสูงของเมือง ไม่นานเจย์ก็พบว่าในเวลานี้วิญญูณของเขาได้เชื่อมต่อกับเนโรอย่างสมบูรณ์ทำให้เกิดเป็นร่างที่สร้างขึ้นด้วยน้ำฝนลอยอยู่เหนือเมืองสการ์เล็ด

‘เพราะฝนกำลังตกอยู่ เนโรจึงมีพลังอำนาจสูงที่สุดตอนนี้ นายเลยบอกว่าฆ่าพวกเขาย่างกว่าไล่ให้ไหม’

‘หึๆ นั่นก็ส่วนหนึ่ง’

‘แล้วอีกส่วนล่ะ’

ร่างน้ำของเจย์พุ่งไปยังทิศที่มีเสียงกรีดร้องของเหล่าวิญญูณมากที่สุดขณะได้ยินเนโรตอบว่า

‘เพราะพวกมันสมควรตาย’

พิทเคลื่อนตัวไปยังจุดที่หน่วยล่าวิทยุญาณออกปฏิบัติการกิจ

ฮอปกินส์เป็นองค์กรที่ปรับโครงสร้างให้ทุกหน่วยงานมีอำนาจแยกจากกันอย่างชัดเจน ส่วนหนึ่งก็เพื่อเพิ่มศักยภาพในการตรวจสอบภายในของแต่ละหน่วยงาน ถึงอย่างนั้นก็มีบางหน่วยที่ดูจะมีอำนาจมากกว่าอีกหน่วยงานอยู่บ้าง และก็มีบางหน่วยงานที่รับสมัครบุคคลภายนอกมาทำงานบางประเภทแบบระยะสั้น ‘หน่วยล่าวิทยุญาณ’ เป็นหนึ่งในหน่วยงานแบบนั้น

หน่วยล่าวิทยุญาณจะถูกเรียกใช้เมื่อรูลทอล์กได้รับรายงานว่ามีพื้นที่ไหนมีจำนวนวิทยุญาณเกินปริมาณที่กฎหมายกำหนด แน่นอนว่าเพื่อความรวดเร็ว จึงต้องมีการเรียกรวมตัวเนโครแมนเซอร์จากบริเวณที่ใกล้ที่สุด และส่งหนึ่งในรูลทอล์กตรงมาเป็นหัวหน้าหน่วยก่อนจะออกปฏิบัติการ

สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือ การจัดทีมครั้งนี้ประหลาดมาก เพราะผู้นำทีมไม่ใช่รูลทอล์กที่ได้รับมอบหมาย แต่เป็น...ซีเทิลของตระกูลสปินเดล

“แฟรงเคนต์ สปินเดล” พิทพิมพ์ชื่อของที่ปรึกษาความมั่นคงของแคว้นเฮนการ์ดที่เขาเคยพบอยู่สองสามครั้งตอนอีกฝ่ายเข้าร่วมประชุมกับสเตรนเกตเวลาที่ต้องการซีเทิลซ่อมแซมอาณาเขต

แฟรงเคนต์เป็นคนเจ้ายศเจ้าอย่าง และชอบดูถูกพอมดสายอื่น ถึงอย่างนั้นฝีมือในการสร้างอาณาเขตและการใช้หยดน้ำฝนในการชำระล้างของเขาก็ยอดเยี่ยมจริงๆ

‘อาจเพราะที่นี่ใกล้กับวิซเซอร์หรือเปล่า ฮอปกินส์เลยไม่กล้าส่งทีมเล็กมา เพราะปกติเขามักจะใช้เหตุผลต่างๆ นานาในการกวาดล้างวิทยุญาณจนเกลี้ยง’ ลาดีตั้งข้อสังเกต

“อาจจะเป็นอย่างนั้น” พิตตอบพลางกระโดดขึ้นไปยืนบนหลังคาของโบสถ์เก่าที่กำลังบูรณะทางทิศเหนือของเมืองสการ์เล็ด เขาจึงเห็นวเนโครแมนเซอร์เจ็ดคนทางวงเวทเพื่อเรียกและดูดซับวิญญาณเข้าไปยังวงเวทนั้น เสียงโหยหวนและกรีดร้องของวิญญาณดังก้องไปรอบบริเวณน่าเสียดายที่แม้แต่พอมตหากไม่ได้มีพลังสูงมากก็คงไม่ได้ยิน

“อาณาเขตฝนของคนคนนี้จะทรงพลังจนน่ารังเกียจจริงๆ” พิตเอ่ย แล้วต้องสะท้านเสือกเมื่อชายวัยกลางคนซึ่งทางร่มยืนอยู่ใจกลางเหล่าเนโครแมนเซอร์ทั้งเจ็ดหันมาทางเขาโดยไม่มีสัญญาณเตือน

เพื่อเป็นการแสดงความบริสุทธิ์ใจว่าเขาเป็นฮอปกินส์ที่มาดูสถานการณ์เท่านั้น พิตจึงต้องค้อมหัวทำความเคารพอีกฝ่าย แต่ซีเทลผู้แสนเย่อหยิ่งคนนี้ก็กลับมองผ่านไปราวกับไม่เห็น

‘บางทีก็อยากให้ใครสักคนสั่งสอนเจ้านี้น้อยกว่า ไม่ควรถือดีเกินไปนัก’ ลาดี้เอ่ย แต่พิตไม่ตอบ เพราะไม่อยากให้ใครได้ยินการพุดคุยของเขากับเอเทมมู อีกอย่าง หากเขาลงมือกับแฟรงเคนต์ที่นี่ ทุกคนจะต้องรู้พลังที่แท้จริงของเขาแน่นอน จึงเสี่ยงเกินไปที่จะใช้อารมณ์มาจัดการปัญหา

“หืม?”

พิตอุทาน เพราะเขารับรู้ได้ถึงความผิดปกติของสายฝน เช่นเดียวกับแฟรงเคนต์ที่ยกมือขึ้นสร้างอาณาเขตสายฝนอีกครั้งอย่างไม่ประมาท

เมฆดำเหนือท้องฟ้าของทั้งเมืองจึงค่อยๆ เคลื่อนมารวมตัวกันตรงบริเวณนี้ ถึงอย่างนั้นก็เกิดสิ่งประหลาดขึ้นเมื่อเมฆเหล่านั้นกลั่นน้ำฝนออกมา มากขึ้นจนเปลี่ยนสายฝนที่ตกเบาๆ กลายเป็นฝนตกหนัก

ตู!

พายุฝนตกใส่ที่มล่ำวิญญาณอย่างหนักหน่วง ขณะเดียวกันหยด

น้ำเหล่านั้ก็ทำปฏิกิริยากับวงเวทของเหล่าเนโครแมนเซอร์จนมันชาดวีน ทำให้เหล่าดวงวิญญาณที่กำลังถูกดูดอยู่ใช้แรงของตัวเองดิ้นรนจนหลุดจากการจับกุม

เหล่าเนโครแมนเซอร์สบถแล้วตวัดมือเพื่อสร้างวงเวทใหม่ แต่สิ่งที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น เพราะทันทีที่พวกเขาสร้างวงเวท วงเวทสีฟ้าที่เกิดขึ้นใหม่ทั้งเจ็ดนั้นกลับไม่ดูดวิญญาณด้านนอก แต่กลับดึงวิญญาณออกจากร่างของพวกเขาแทน

“อ้าก!”

เสียงกรีดร้องของวิญญาณของเนโครแมนเซอร์ดังขึ้นพร้อมกับที่วิญญาณผลุบหายเข้าไปในวงเวทนั้น เพียงเสี้ยววินาทีเนโครแมนเซอร์ทั้งเจ็ดก็ทรุดลงกับพื้นโดยทั้งมีหยดน้ำสีแดงผุดขึ้นจากผิวของพวกเขาแล้วพุ่งตรงขึ้นไปยังเมฆสีดำนั้ราวกับห่าฝนเลือดที่ไหลย้อนขึ้นฟ้า

‘ฝนเลือดลอยขึ้นฟ้า...นี่มันพลังของเนโร!’ ลาดีอุทานในจิตของพิท

ภาพอันน่าสยดสยองนี้ทำให้แฟรงเคนต์ที่ยืนอยู่ได้ร่่มกลางอาณาเขตหุ้มตัวลอยขึ้นฟ้าพร้อมกับร่่มทันใด แล้วทะลุขึ้นไปเหนือเมฆสีดำ เมื่อพิทลอยตัวตามขึ้นไป ด้วยพลังของเขาก็พบว่าแฟรงเคนต์ใช้พลังของตัวเองพุ่งหายไปแล้ว พอเขาหันกลับมาดูเหนือก้อนเมฆสีดำก็ไม่พบอะไรที่น่าสงสัย จึงพุ่งตัวลงมายังที่เกิดเหตุ

ฝนโลหิตหยุดลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า แต่ศพของเนโครแมนเซอร์ทั้งหมดต่างนอนกองอยู่ตรงนั้น พิทหยิบไบโรศัพท์มีอถึขึ้นมากดโทร. ออกไปยังสำนักงานฮอปกินส์แล้วรายงานว่

“แจ้งหน่วยลาดตระเวน พบศพเนโครแมนเซอร์เจ็ดคนนอนตายอยู่ที่โบสถ์นอร์ทสการ์เล็ต ส่งคนมาตรวจสอบสวน”

“รับทราบ”

เมื่อรายงานเสร็จพิทก็สังเกตเห็นโดยรอบเพื่อหาร่องรอยของคนลงมือเนโครแมนเซอร์ทุกคนต่างไฝ่ฝันที่จะทำพันธสัญญากับเอเทมมูที่หลอมรวมกับธาตุทั้งห้า แต่น่าเสียดายทุกครั้งที่เจอพวกเขา ก็มักจะมีผลลัพธ์เพียงสองทาง หนึ่งในนั้นได้รับความช่วยเหลือโดยแลกกับข้อแลกเปลี่ยนที่ราคาสูงจนดูเหมือนไม่คุ้มค่า กับทางที่สองคือความตาย ซึ่งดูเหมือนทางที่สองจะเกิดขึ้นบ่อยมากเสียด้วย

วูบ!

ดวงวิญญาณที่อยู่โดยรอบปรากฏตัวขึ้นที่ละดวงสองดวงแล้วมองมาทางพิทอย่างหวาดระแวง ชายหนุ่มจึงหันไปกวาดตามองแล้วเอ่ยว่า

“ฉันไม่คิดจะทำอะไรพวกนาย แต่พวกเขาคงไม่หยุดส่งทีมล่าวิญญาณมาแค่ทีมนี้แน่นอน พวกนายมารวมตัวกันเยอะแยะที่เมืองนี้ทำไม”

ไม่มีดวงวิญญาณไหนที่ตอบคำถามของพิท แต่พวกเขาต่างมองหน้ากันราวกับปรึกษา ก่อนจะแตกกระเจิง ไม่นานพิทก็รับรู้ถึงไอพลังวิญญาณที่เบาบางลงในบรรยากาศ แต่พอลองใช้จิตสำรวจดูดีๆ พวกเขา ก็ไม่ได้หนีไปไกลมาก เพียงแต่กระจายตัวกันอย่างระมัดระวังยิ่งขึ้น

“รู้ว่ฉันตรายแต่ก็ยังอยากอยู่ใกล้เด็กคนนั้นนั่นแหละ สก็อตคนนี่... ช่างน่าสนใจจริงๆ” พิทพึมพำแล้วหันตัวพุ่งออกจากที่เกิดเหตุ

ทั้งหมดเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและเงียบเฉียบ แต่ก็มีดวงตาของคนคนหนึ่งจับตามองอยู่ ดวงตาที่ตอนนี้ผสานจิตกับแอนนิมอสจนแม้แต่เนโครแมนเซอร์ที่เก่งกาจอย่าง พิท บลูดำ ก็ไม่อาจจะสัมผัสได้ถึงตัวตนของเขา

“แล้วพวกวิญญาณที่ถูกจับไปตอนแรกละ เราจะพาเขากลับมาได้ไหม” เจย์ถามขึ้น

“พวกเขาถูกส่งไปสเตรนเกตแล้ว และไม่มีทางได้ออกมาอีก”

แอนนิมอสตอบ เจย์จึงมึนปาก

“อย่าโทษตัวเองไปเลยเจย์”

“แต่ถ้าฉันตัดสินใจได้เร็วกว่านี้ พวกเขาก็คงไม่ถูกจับ”

แอนนิมอสไม่ปลอบเจย์อีก เพราะตอนนี้เอเทมมูแห่งอากาศรู้ดีว่า นี่จะไม่ใช่วิธีครั้งสุดท้ายที่เจย์ต้องแบกรับอะไรแบบนี้ โลกใบนี้มีภัยสึนชันมากมายลงบนสีขา และสีเหล่านั้นก็จะค่อยๆ ซึมเข้าไปในวิญญาณของเด็กน้อย บางทีทางเดียวที่จะก้าวข้ามสิ่งเหล่านี้ไปได้ก็คือ ต้องแข็งแกร่งให้มากที่สุดเพื่อจะสะท้อนสีสึนเหล่านั้นออกไปจากตัว แต่ว่า...บนโลกนี้ใครบ้างที่สามารถทำอย่างนั้นได้

“งั้นมาทำมันให้จบเถอะ” เจย์พึมพำแล้วยกมือขึ้นวาดวงเวทต่อแวบ!

ร่างของเนโรปรากฏขึ้นเหนือพื้นที่ดินตรงกลางที่ร่างเนโครแมนเซอร์ทั้งเจ็ดตาย ทันใดนั้นศพที่มีน้ำอยู่เต็มร่างกายก็มีไอลอยขึ้น ร่างกายที่บวมพองค่อยๆ หดเหมือนเนื้อที่ถูกตากแห้ง จนกระทั่งร่างเหล่านั้นยุบผอม เจย์จึงตัววัดมือวาดวงเวทอีกครั้ง เกิดเป็นวงเวทสีเขียว น้ำตาล แดง และขาว

วงเวททั้งสี่แยกออกเป็นเจ็ดชุดเช่นเดียวกับวงเวทสีฟ้า ก่อนจะเคลื่อนไปอยู่เหนือศพทั้งเจ็ดแบบซ้อนกันเป็นแถวเดียวจนเกิดภาพเหมือนเป็นกระบอกวิญญาณเหนือร่างของเนโครแมนเซอร์เหล่านั้น เจย์หลับตาแล้วใช้พลังหมุนวงเวทในทิศทางที่แตกต่างในแต่ละท่วงเวท รวากับกำลังหมุนสลักของผู้เซฟ

กรีก! กรีก! กรีก!

เสียงสลักเวทมนตร์ทั้งสามสับห้ำสลักเข้าล็อกไล่เรียงกันไปดังขึ้น

ตามด้วยเสียงวี๊ดวี๊ดคล้ายเสียงผิวปากที่แตกต่างกันในแต่ละท่วงเวท เมื่อเสียงสิ้นสุดลงดวงวิญญาณที่หน้าตาเหมือนกับศพก็ปรากฏขึ้นที่ปากท่อนั้น สีหน้าของคนทั้งหมดดูกังวล แล้วพอเงยหน้าขึ้นสบตากับเจย์ที่ร่างโปร่งแสง ดวงตาเหล่านั้นก็แสดงออกถึงความหวาดกลัว

เจย์คลี่อ้อมแล้วแบมือเรียกเปลวไฟแห่งเนโครออกมา ก่อนจะสะบัดมันให้ปลายเปลวไฟหลุดออกมาเป็นดวงไฟเล็กเจ็ดดวงซึ่งพุ่งไปหาวิญญาณเหล่านั้น

ฟุบ!

ทันทีที่ดวงวิญญาณเหล่านั้นได้รับเปลวไฟ วงเวททั้งห้าก็พุ่งขึ้นรัดตามคอ ข้อมือสองข้าง เอว และขาทั้งสอง จากนั้นร่างวิญญาณของพวกเขาก็ถูกดูดเข้าไปในร่างกายหยาบ เสี้ยววินาทีร่างของเนโครแมนเซอร์ทั้งเจ็ดก็สิ้นสะท้าน ร่างกายที่ซูบผอมของพวกเขากลับมาเต่งตึง ในที่สุดดวงตาที่เป็นดังตาปลาตายก็กลับมาสดใสอีกครั้ง

ทั้งหมดต่างผุดลุกขึ้นแล้วหันมาทางเจย์พลางโค้งคำนับและเอ่ยขึ้นอย่างพร้อมเพรียงว่า

“นายน้อย”

เจย์ถอนหายใจแล้วเอ่ยว่า

“ที่ฉันไว้ชีวิตพวกนายก็เพราะพวกนายยังมีประโยชน์ จากนั้นจึงปลอมแปลงตัวเอง อย่าให้คนจำได้ แล้วแทรกซึมเข้าไปในฮอปกินส์ จะหน่วยงานไหนก็ได้ แล้วรอรับคำสั่งจากฉัน ถ้าไม่ทำตาม คงไม่ต้องบอกว่าจะเกิดอะไรขึ้น”

เนโครแมนเซอร์ทั้งหมดมองหน้ากัน พวกเขานั้นถูกดูดกลืนวิญญาณไปอยู่ในอาณาเขตอันลึกลับของเนโร ที่แห่งนั้นเต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือดและพลังอำนาจจนแทบทำให้พวกเขาหายใจไม่ออก เอเทมมุ

แห่งผืนน้ำเสนอให้พวกเขาทำข้อตกลงวิญญาณกับคนคนหนึ่งเพื่อกลับ
มามีชีวิตอีกครั้ง ไม่อย่างนั้นแล้วพวกเขาจะต้องตายอย่างไร้วิญญาณ

ความตายไม่ใช่สิ่งที่เนโครแมนเซอร์กลัว สิ่งที่น่ากลัวคือ การตาย
โดยไร้วิญญาณ แต่น่าเสียดายนะโครแมนเซอร์ส่วนใหญ่ก็ตายในลักษณะ
นั้นเสมอ เนโรบอกว่าหากพวกเขาได้รับเปลวไฟแห่งเนโครจะสามารถ
รักษาดวงวิญญาณเอาไว้ เมื่อนายน้อยปลดปล่อยพวกเขา วิญญาณ
พวกเขาก็จะเดินทางไปโลกหน้าได้อย่างเป็นสุข ทั้งหมดจึงตกลง

“รับทราบ” สิ้นเสียงพวกเขาก็พุ่งตัวแยกย้ายกันไป

เจย์มองทิศทางที่เนโครแมนเซอร์ทั้งหมดหายไปแล้วถอนหายใจ
ความจริงมันไม่ยุติธรรมเลยที่คนพวกนี้รอดชีวิต ในขณะที่ดวงวิญญาณ
ที่บริสุทธิ์พวกนั้นต้องถูกจับไปทำสารละลายสปีริต แต่จะฆ่าคนพวกนี้
เพราะเขาทำในสิ่งที่ถูกกว่าจริงอย่างถูกกฎหมายก็ไม่ได้

‘...ฆ่าแล้วเอามาทำเป็นผีดิบให้หมด เอามาเป็นลิ่วล้อข้า’

คำพูดของอัลโมวทำให้เจย์หาทางออกได้ และเป็นทางออกที่ดีด้วย
เพราะนี่คงไม่ใช่ครั้งสุดท้ายที่เขาจะต้องต่อสู้กับพวกฮอปกินส์ กิดิมเคย
สอนวิธีการฟื้นคืนชีพให้ศพแก่เขา แต่เจย์ไม่เคยนำมาใช้ในชีวิตจริงสัก
ครั้ง แต่ก็ได้นำมาลองแล้ววันนี้ แถมทำได้สมบูรณ์กว่าตอนซ้อมกับกิดิม
มาก เพราะตอนนี้เขาไม่ได้ใช้พลังของกิดิมเพียงคนเดียว แต่เป็นเอเทมมู
ทั้งห้าตน ในเมื่อเขาไม่คิดจะฆ่าคนทั้งเจ็ดก็ต้องทำให้คนพวกนี้เชื่อฟัง
ไม่อย่างนั้นคงจะมีทางออกเดียวคือ ความตาย

การไว้วงเวทคืนชีพนี้ผู้ที่ฟื้นขึ้นมาไม่ถือว่าเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์
เพราะพวกเขาดำรงชีวิตได้ด้วยเปลวไฟวิญญาณของคนอื่น แต่คนทั่วไป
หรือแม้แต่ฟอมดด้วยตัวเองจะมองไม่ออก กิดิมเคยบอกว่ามีเพียงผู้วิเศษ
กับผู้ที่ย่ำเวทเท่านั้นที่รู้ และเพราะต้องใช้เปลวไฟชีวิตของคนอื่น พวกเขา

จึงตกเป็นเบี้ยล่าง และหากเจ้าชีวิตของพวกเขาตาย พวกเขาก็จะตายด้วย

‘โชคดีที่เราครอบครองเปลวไฟแห่งเนโครแล้ว ถ้าเป็นเนโครแมนเซอร์คนอื่นคงไม่สามารถแบ่งเปลวไฟวิญญาณแบบนี้ได้’

‘ใช่ เพราะเจ้ามันบ้าโง่ แล้วคนบ้าก็ต้องรีบออกจากที่นี่ได้แล้ว’

มุมปากของเจย์ยกขึ้นเพราะเสียงดุจากเอเทมมูแห่งผืนดินที่แม้จะดุ แต่ก็เพราะเป็นห่วงเขาแน่ๆ

‘ข้าไม่ได้ห่วงเจ้าหรอกนะ แต่ถ้าทำพลาดก็จะให้ผีกร่ายใหม่สักพันครั้งคืนนี้’

เจย์หัวเราะในลำคอ

“รีบไปกันเถอะเจย์” แอนนิมอสเตือน เพราะเธอรับรู้ได้ว่าหน่วยลาดตระเวนกำลังจะมาถึงแล้ว

“อ้อ”